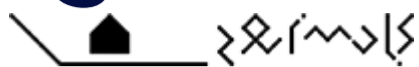

Zeimuļa Ziņas

2019/1

Šajā numurā lasiet:

- Konkursa „Krāsas man apkārt” stāsts un dzeja
- Robotikas čempionāts! Izstādes
- Uzmanīgi uz ledus! Ceļojums brīv laikā

Uzmanīgi uz ledus!

Cilvēki, staigājot pa ledu, tika ielūzuši, ejot pa ledu. Intars teirada nepareizu priekšstatu bērniem un netieši mudina arī viņus paslidināties vai uzkāpt to izmēģināt. Tomēr šai pārdošībai var būt bēdīgas sekas. Rēzekne ir pilsēta, kurā ir diezgan daudz ūdenstilpņu, tāpēc ik gadus kāds ielūzt, staigājot pa ledu uz tām. Internetā var atrast dažādus noteikumus par iešanu pa ledu, piemēram: aizliegts staigāt pa ledu ziemas sākumā, kad ledus nesen uzsalis, un pavasarī, kad ledus saules ietekmē sācis kust un ir irdens; staigāt pa ledu bez pieaugušo atļaujas vai klātbūtnes; staigāt pa ledu pirms neesat pārliecinājušies, ka ledus ir pietiekami biezs; ledus izturība: 5 - 7 cm biezs ledus iztur viena cilvēka svaru; 12 - 15 cm biezs ledus iztur grupas svaru. Izveidojot hokeja laukumu, ledus biežumam jābūt 25 cm, ūdens dziļumam šajā vietā - ne lielākam par 1m. Tāpēc arī nolēmām painteresēties, ko rēzeknieši saka par staigāšanu pa ledu, kāda ir bijusi viņu pieredze un pēc kādām pazīmēm viņi saprot - drīkst vai nedrīkst kāpt uz ledus.

Satiktie cilvēki mums pastāstīja, ka savā bērnībā dažreiz

Ksusha-ivas

12. LATVIJAS ROBOTIKAS ČEMPIONĀTA POSMS
PREĻU ROBOTIKAS ČEMPIONĀTS

Jau 12 gadus Latvijā notiek robotikas sacensības. Šogad Latvijas Robotikas čempionāts pirmo reizi organizēts vairākos posmos, sezonas uzvarētāju nosakot kopvērtējumā. Tas norisinās sekojošās robotu disciplīnās – Mini Sumo, iRobot Sumo, Lego Sumo, Līnijsekotāji, Lego Līnijsekotāji, Folkrace, Lego Folkrace, Freestyle, Līnijlabifints, Lego Līnijlabirints, Vex, Makeblock, Pilotējamie Droni. „Zeimuļa” komanda diezgan veiksmīgi startēja LEGO Sumo 1.-5. klasēm, kur Kristaps ieguva 3.vietu, bet Rolands – 4; LEGO Sumo 6.-12. klasēm Krišjānis – 6.vietu. Notika arī paraugdemonstrējumi Mega Sumo, Micro Sumo un Nano Sumo robotu kategorijās, kurās Latvijas dalībnieki ir ieguvuši visaugstākās vietas starptautiskās sacensībās!

L.Brivers

2019. gada 7. martā plkst. 10.00
Austrumlatvijas radošo pakalpojumu centrā
“Zeimuļš”
visi interesanti tiek aicināti uz
Skolēnu skatuves runas konkursa I kārtu

Konkursa mērķis:

1. Izkopt skolēnos nacionālo identitāti, veicināt viņu emocionālo un radošo pašizpaušmi, izmantojot vārda mākslas spēku.
2. Attīstīt un pilnveidot bērnu un jauniešu skatuves runas kultūru un aktiermeistarību.
3. Profesionāli novērtēt dalībnieku skatuves runas iemaņas.
4. Attīstīt koncentrēšanās spējas, emocionalitāti veidot iztēli un prasmi noturēt auditorijas interesi.
5. Sekmēt bērnu un jauniešu interesi par latviešu un pasaules literatūras mantojumu un devumu latviešu nacionālās kultūras veidošanā.

Kādi raksti ir ziemai? Sniegaini, balti, auksti un pat brāžmaini. Vizuālās mākslas pulciņā arī iepūta ziemas elpa, un bērni tūlīņ uz vietas ķērās šīs sajūtas atklāt grafiski. Grafikā gan valda tuša, parasti melna. Tomēr tas netraucē Renātei zīmēt cilvēkus profilā. Priekšā stāv domīgs vīrietis, kam apkārt rindojas piecu meitiņu augumi. Man šķiet, viņi tumsā kaut ko ir pazaudējuši. Viņi ir samulsuši. Varbūt apmaldījušies? Izskatās, ka viņi meklē ceļu. Savs ceļš dzīvē ir katram, to nedrīkst pazaudēt! Ja reizēm gadās pazust, nav jāskumst, jo apkārt taču ir cilvēki. Arī, ja kāds pazūd, jātic, ka viss būs labi, noteikti, būs!

Ziemas raksti ir raibi. Tāpēc tajos pa pilnam dzīvnieku. Lapsas, zaķi, aļņi, suņi, zebbras, gulbji un zvirbuli rotā pelēko sienu. Daži ir nomaskējušies, ka ne atpazīt. Lapsas savā alā rotaļājas garajos ziemas vakaros. Turpat blakus ozola dobumā mīt zaķu ģimene, kam istabas tapetes avenu krāsā.

Ksenija Ivanova

Mans ceļojums ziemas brīvlaikā

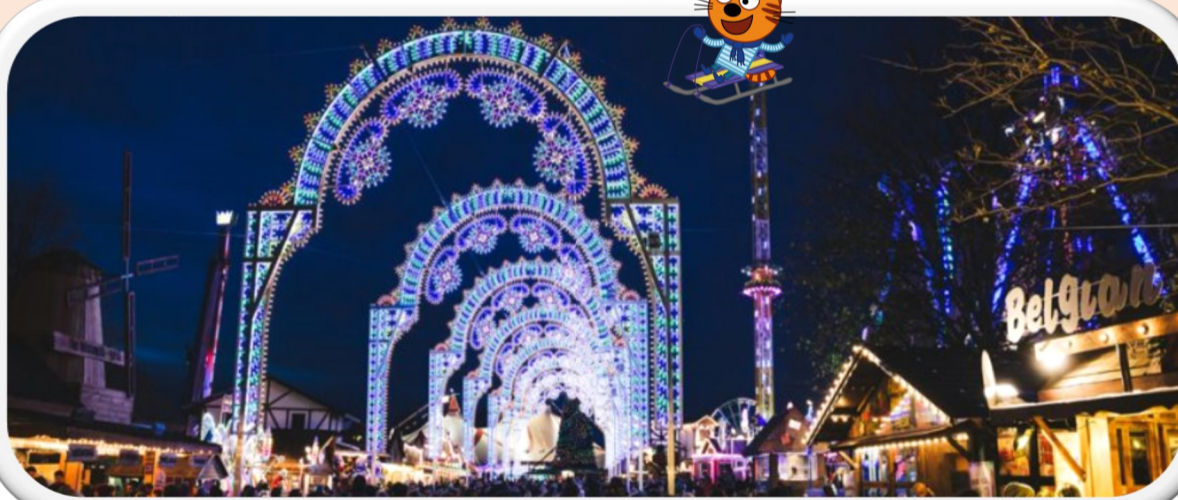
Šogad ziemas brīvlaikā es ar vectēvu un vecmammu ceļojām uz Londonu. Ideja radās manai vecmammai. Es Londonā biju pirmo reizi. Līdz šim es biju braukusi uz Krieviju, Baltkrieviju, Izraēlu, Poliju, Igauniju un Lietuvu. Vislabāk man patika Baltkrievijā.

6 dienas Londonā pagāja intensīvi. Mēs apmetāmies viesnīcā un katru dienu kaut ko apskatījām. Jau sākumā izdevās pavizināties ar slaveno divstāvu autobusu. Protams, apmeklē-

jām arī Haidparku, kas svētku laikā bija pasākains. Es biju sajūsmā no karuseļiem, katram rekomendēju. Patika arī delfinārijā un zoodārzā. Neizpalika arī šopings. Saviem klases biedriem es atvedu suvenīrus, bet sev – datoru.

Es gribētu vēlreiz atgriezties Londonā. Lidojums uz turieni aizņem tikai divas stundas un tagad daudzi rēzeknieši var pavadīt brīvlaiku ceļojot.

Vaļera Morozs

Dāvanas no podnieku darbnīcas

toni. Apgleznais darbiņš tālāk ir jāapdedzina, lai uzliktā glazūra ir noturīga, lai trauki vai figūras ne-

Pašdarinātas Ziemassvētku dāvanas vienmēr ir bijušas populāras, un pēdējos gados tās ir kļuvušas vēl pieprasītākas, jo cilvēki vēlas dāvināt patiesas emocijas. Kādas dāvanas var izgatavot pašu rokām, bet kādas ne, katrs izlemj pats. „Zeimuļi” radošākajiem bērniem allāž ir kādas idejas, īpaši keramikas pulciņā, kur arī šogad tapa dāvanas. Varētu domāt, ka no māla mēdz veidot tikai traukus, taču īstenībā tā nemaz nav. Keramikas pulciņā bērni iemācās veidot no māla radoši, tostarp, arī dāvaniņas. Kad mīkstais māls rokās pārvēršas par krūzīti vai jautru galda dekoru, atliek vēl to apgleznot ar speciālajām krāsām keramikai vai stiklam. Tā reizēm top abstraktas figūras, plašas krāsas svītras, apli un punktiņu dekori, zilzaļie un brūnganie

saplīst. Dažas krāsas keramikai vispirms ir jānosusina, citas uzreiz var likt krāsnī. Slaveni keramiķu darbnīcās galvenais noteicējs ir uguns. Jau pēc pirmās darba apdedzināšanas var gadīties dažādi. „Zeimuļa” keramikas pulciņa bērniem pašiem pie krāsnis nav jāstrādā, visu veic skolotāja, tā drošāk. Katrs keramikas darbs ir neatkarojams. Vāzes, bļodas, krūzes, šķīvji, svilpaunieki, suvenīri. Tikpat dažādi ir ornamentu elementi un plastiskās iespējas. Darbi top atšķirīgi, lai gan formas var atkārtot. Bērniem patīk veidot dažādas formas darbus – arī ar sīkplastiku darboties, atzīst pulciņa dalībnieki. Novēlēsim, lai no viņiem reiz izaug īsti Latgales meistari!

Juliana Žuka

Cūkas gada pašā sākumā „zeimuļa” gaiteni iekārtojās kāda sivēnu kompānija, kas tapusi savām rokām. Izbrīnījušies un domīgi, krāsaini un atturīgi tie izkārtoti apskatei. Sivēni ir tik pievilcīgi, ka apmeklētājiem katram gribas tos noglāstīt. Uz tiem raugoties, kļūst ticams, ka intelekta ziņā cūkas ir ceturtajā vietā (pēc cilvēka, šimpanzes un delfīna). Tās spēj sevi atpazīt spogulī, no mūzikas žanriem labprātāk klausās klasisko mūziku!

I.Zavjalovs

Jauna mājas mīluļu cūku šķirne - minicūciņa ir izveidota Vācijā, sakrustojot Vjetnamas cūku un mežacūku. Sākumā neviens nedomāja, ka tiks izveidota šķirne turēšanai mājās. Zinātnieku mērķis bija laboratorijas dzīvnieku radīšana medicīnas eksperimentiem. Minicūciņa ir gudra, dzīvo (15–20 gadus), pareizi aprūpējot, tai ir labāka veselība. Neskatoties uz stereotipu, minicūciņas ir tūrīgas un tām nav nepatīkamas smakas. Ir 30 dekoratīvo cūciņu šķirnes, atšķiras ar svaru — no 10 līdz 60 kg, un augumu — no kaķa izmēriem līdz labradoram. Krāsas: melnā, baltā, pelēka, sudrabainā, brūnā, salmu dzeltenā, var būt vienkrāsainas, strīpainas vai plankumainas. Mazākās ir visdārgākās. Slavenākie minicūciņu saimnieki ir Arnolds Švarcenegers un Džordžs Klūnijs! <https://lv.wikipedia.org>

No krāsas līdz domai...

Nav nekāds noslēpums, ka saule kā māte ar savu krūti baro visu dzīvo radību uz šīs zemes, piepilda mūs ar vislētāko, bet visvērtīgāko cilvēces pārtiku – mātes pienu, pielej ikkatru augu un dzīvnieku ar gaismas kūlīšos apslēptu mūžības eliksīru. Nu, tālāk pavissam vienkārši - sinapses, citohromi, Krebsa cikls, a, jā, vēl jau oksidatīvā fosforilācija un... Viss! Mūžīgais dzīves noslēpums atklāts, pa atomiem saliekams, pa molekulām izsverams, jonus sadalāms. Un tomēr, vai jums nešķiet, ka spējām vairāk nekā pelēka šūnu kau-dze, kā mūs primitīvi apraksta “Lielā medicīnas enciklopēdija”? Zinātnieki teiks, ka esam tikai evolūcijas subprodukts, tomēr paprasiet amēbai, vai viņa zina Pi-tagora teorēmu vai, kur ir viņas Mona Liza? Un pat neskatoties uz faktu, ka 68% gēnu mums ir vienādi ar banānu, cilvēks taču ir kaut kas vairāk par prastu augli? Šaubos, ka iztrūkstošie procenti ir tie, kas padara cilvēku īpašu, mēs jau varējām būt vienkārši advancētāki dārzeni, kas staigā un apēd savus sugas brāļus. Es neesmu zinātnieks, bet mani novērojumi liecina, ka tieši krāsas un māka redzēt ir ceļš, kas ievēd mūs emociju pasaulē, un spēja just ir visdievišķi skaistākais brīnumums un velnišķīgi spēcīgākais lāsts, kas vienmēr atdālīs cilvēku no attīstītībā zemākajām dzīvības formām.

Dzīve! Vai tas nav viens skaists, sarkans raganu ābols? Cik gan daudz prieka tā sevī slēpj! Piemēram, parasta skolas diena izvēršas par lielisku romānu, ja to spējām atpreperēt līdz sīkākajai redzes un sajūtu gleznai:

”Sāku iet, koki, vientuļi un mēmi, nolūkojas uz mani. Zeme tik balta, tik balta, liekas, ka drīz paliks tumša, ja nebeigšu skatīties. Tāpat kā ar cilvēkiem;

reizēm iedomājos, it kā jau ideāla meitene, varētu iepazīties, bet prāts jau vienmēr meklē kādu trūkumu un.., protams, atrod, tad vēl apaudzē ar kārtiņu, saveļ kārtīgu dubļu pikū un beigās iesviež ar to pa gīmi.

Labi, dodos tālāk, klāt jau arī skola, pelēkzaļā gaismas pils, cik gan daudz emociju un pārdzīvojumu sevī slēpj šī pabalējusī sūnu krāsas ēka. Piesūkusies pilnmanu smieklū, asaru, neveiksmes kliedzienu, kauna mirkļu, laimes brīžu, slavas zenīta. No malas liekas, ka tāds netīrs krāsojums, arhitekts laikam bijis pilnīgs muļķis, kam gan vispār varētu patikt šis zaļās un baltās krāsas ārlaulību bērns? Bet man patīk, mīlu es šīs sienas, koridorus, klases. Mīlu katru dienu, ko varu pavādīt, ejot un skatoties uz krāsotajām sienām, un nav svarīgi, ka citiem liekas, kas tas tikai tāds vēmekļu zaļš, man tas ir skolas gadu zaļais.

Re, kur nāk arī skolotāja, bordo krāsas kleitā, ar baltu krizantēmu ziedu rakstu uz sarkanā fona. Vai viņai šis ietērps nebija jau manā izlaidumā? Ai, nav svarīgi, galvenais, ka piestāv! Tumšsarkanais – manas Dzimtenes ilgu un sāpju krāsa. Tik skaista un fascinējoša, tomēr tajā pašā laikā arī mistiska un nedaudz aturīga. Atliek vien ieraudzīt plīvojam Latvijas karogu, un sirds sāk pukstēt nedaudz straujāk. Ar prātu patriotismu neizskaidrot, tikai ar jūtām to izteikt, tikai dzejā uzrakstīt. Citi saka, nevis atribūtos ir Tēvzemes mīlestība, nevis atloka lentītēs kopības gars, bet es nespēju iedomāties savu senču mantojumu – Latviju, neiedomājoties, cik skaisti skan mūsu himna un viegli plīvo karogs pār mūszemes ārēm. Man patīk, ka cilvēki lepni piesprauž karodziņu pie krūts, izkar kārtīgus karogus mastos, nopērk sarkanas vai baltas sveces un iedez tās varoņu piemiņai. Man patīk kaut daļēji redzēt to, ko jūtu, un sarkabaltsarkanais vienmēr spēj skart tās dvēseles stīgas, kas spēlē manas tautas mūžīgo sapņu un cerību simfoniju.

Kā pozitīva pokera spēle aizrit teju visa skolas diena. Krāsas un emocijas ņirb līdzīgi spēles žetoniem visas dienas gaitā. Labi gan, ka vienmēr izejam kā uz-

varētāji, bagātinājuši zināšanu apcirkņus kā maizes klētis rudenī piepilda graudi. Atkal ceļš mājup, šoreiz jau tumsā, mazliet skumji, ka neko nevar saskatīt, bet arī melnais pelnījis savu vietu krāsu paletē. Mājās gaida vecāki, siltas vakariņas, kaķa murrāšana, kamīna sprakstēšana un pāri visam – mīlestības, satiecības un kopības gaisma. Aiz loga saule jau sen kā devusies uz rietumiem, bet istabā viss tik pieneņdzeltens un silts kā manā dzimšanas mēnesī maijā. Dzeltenais - ir manas dzīvības pigments, kā saules baterija es gūstu enerģiju fotonu plūsmā. Ikreiz, kad ieraugu sauli, lūpas kaktiņi paceļas, pārvēršoties pilnīgā un bērnišķīgi naivā smaidā. Šo dzelteni ķieģeļu tiltu, kas celts no tagadnes bēr-nībā, man jācenšas saglabāt mūžam, jo tikai, bērns būdams, es varu izaugt.”

Tā aizrit diena, pienāk vakars, visas dzīvās radības aizmieģ, bet es vēl neguļu, domāju un priecājos par visu, kas šodien ieraudzīts un izbaudīts. Tagad plakstiņi veras ciet, bet rīt jau atkal būs jauna diena, jauns miglā tīts lauks, kas pašam ar savu otiņu būs jāizkrāso. Prieks ir par katru nodzīvoto mirkli, ko var uzzīmēt kā gleznu uz likteņa audekla. Prieks ir par katru dienu, kad spīdējusi saule, tāpat kā par ikvienu, kad redzēta varavīksne, jo nav jābēdājas, ja vienmēr nav balts mūsu debesu kupols, tomēr jauzmanās, lai neizbāl krāsas līdz melnbaltam ekrānam. Mūsdienās daudziem patīk paust savas izjūtas, sūtot smaidiņus telefonos. Zinu, kā tas notiek, reizēm pats grēkoju, mans favorīts ir rēcošais smaidiņš, kam no prieka jau birst asaras - labs variants visām situācijām. Bet zini, ja gribam izsacīt jūtas ar emodžijiem, tad vismaz uzzīmēsim tos ar zīmuļiem uz baltas lapas, pretējā gadījumā sa-nāk, ka no tūkstošiem ziņu, simtiem stundu pavadītu sarakstē, miljoniem dzelteni ģīmīšu, beigās sanāk viens paknaps, pelēks – normāli. Un to jau pateikt spēj arī amēba!

Dāvids Rubens
Rudzātu vidusskola
11. klase

RUKŠA GADU SAGAI DOT!

Ziema ir laiks, kad var draiskoties ne mazāk kā vasarā! Galvenais nosacījums, - lai arī būtu pietiekami daudz sniega! Tad atliek vien silti saģērbties un var vizināties pajūgā, doties mežā barot stirmas, veidot sniegavīru vai pat izmēģināt zemledus makšķerēšanu. Tieši par to vēsta gleznošanas pulciņa audzēkņi savā ziemas darbu izstādē. Ziemā dienas ir īsas, tāpēc vairāk laika vaļaspriekiem ir tikai brīvdienās. Tomēr tas nenozīmē, ka jāsež mājās. Vizināšanās no kalna vai pikošanās ir ieteicama un arī norūda. Rēzeknē bērnu iecienīta ziemas prieku vieta ir pilskalns, kur skolēni iegriežas gan pēc skolas, gan brīvdienās.

A. Viļums

Ziemā daba ir kāda nu kuru reizi – skarbāka un mazāk skarba, balta, tīra un skaista, nereti arī pelēka un drūma. Izstādē palūkosimies, kā mūsu mākslinieki - gados pavisam jauni cilvēki - redz ziemas ainavu. To ir viegli un grūti uzgleznot. Varbūt tādēļ, ka to iedomājamies baltu, bet Rēzeknē baltā sniega dažreiz trūkst..., tāpēc gleznā ienāk pelēkais tonis.

S.Zunda

Man patīk doties dabā pastaigāties pa vietām, kur nav cilvēku. Pēc katras tādas pastaigas rodas iedvesma uzgleznot to, ko redzēju vai fantazēju. Redzot pasauli un tās dažādo skaistumu, es vienkārši nevaru to negleznot. Man ir svarīgi gleznot skaisto un labo, jo zīmējums var kādu iepriecināt. Kad gleznoju ziemu, it kā sajūtu tās aukstumu un sniegu. Tas ir galvenais. Izjūtas ļauj man iztēloties salu, mežu un kupenas, pa kurām brien bērni un pieaugušie. Ziemā ir daudz puteņu, taču tos uzgleznot ir visgrūtāk. Tāpēc gleznoju sniegpārslas, tās man ļoti padodas. Galvenais ir nesteigties, jo ziemā viss ir kā palēninājumā.

Kristīne

Zaglis esmu pats

Šodien pat tavs smaidis ir skumjš.
Vai es apjucis vai dumjš?
Un klejojam pa ielām mēs
Kā ķermeņi bez dvēseles.

Cilvēkam cietsirdīgi atņemts prieks,
Kur gan vainīgais, kur grēcinieks?
Nozagtas ir visas krāsas,
Mākslinieks un viņa otas.

Un pasaulē, kur tumšs kā peklē,
Kāds puisēns tās izmisīgi meklē
Starp vecām, jaunām paaudzēm,
Starp gleznām, grāmatu lappusēm.

Vienmuļas, tukšas un bez dzīvības- sausas,
Palikušas tikai melnbaltas lauskas,
Zem tām svaigas zagļa pēdas,
Izzūd tālumā aiz nakts uzceltās grēdas.

Pār kalniem, dziļām upēm vai ielejām,
Kājām vai uz kamieļu mugurām
Maldāmieš mēs, sekojot pēdām,
Neredzot sākumu, steidzot uz beigām.

Un nāves kauli zem zemes irst,
Kamēr sirds vissaldākajās mokās mirst,
Rokas niez atņemt toņus paleti,
Atdot krāsas, kas piederēja pasaulei.

Tu uzliki plāksteri, lai rētas dzīst,
Tikmēr tavā dārzā puķes vīst,
Lej, cik gribi, kaut topi gurdens,
Tām krāsu trūkst, ne jau ūdens.

Uz galda klusi svece elpo,
Tā viegliem dvašiem kvēlo.
Karstas liesmas apēd degli,
Maigi glāstot, izkūst sveķi.

Tukša sērkokociņu kaste stāv,
Liesma deg, bet gaismas nav.
Siltie toņi, ko mums nozaga,
Aiz sevis tumsu atstāja.

Un aukstai kafijai krūzē ar osu,
Greizu no visām pusēm, lai kā es grozu.
Vairs nepieder ne krāsa, ne garša,
Ir zudusi kafijas pupiņu smarža.

Nokritis ceļos, debesīm lūdzas,
Cilvēks, kas ikdienā mūždien sūdzas.
Neprasa naudu, dārgumus un zeltu,
Bet gan atgriezt krāsas, kurās prieku smeltu.

Es skatos uz debesīm, kas tumsā slīgst,
Kopš pazuda zilā, arī mana cerība nīkst.
Liekas, kāds vēro un par cilvēkiem smeļ,
Līdz pamanu zvaigzni, kas gaismu sēj.

Sākotnējais ienaidnieks kļuva par draugu,
Atceroties man kādu domu grādu:
“Pat zvaigzne nespēj mirdzēt bez tumsas,
Ir jāmeklē atbildes arī bez gaismas!”

Tāpat kā vienmēr, kad pazuda īrisi,
Neviens nebija vainīgs un reizē tie bija visi.
Cilvēks pats visu atstāja novārtā,
Visu, izņemot to, ko var ielikt kabatā.

Es klejoju tumsā līdz kļuva skaidrs man,
Krāsas nebija nozagtas, aizmirstas gan.
Noputējušā plauktā ar putekļu slāni
Es atradu katru zudušo toni.

Sarkano aizmirsu ikdienas rūpēs,
Dzeltenās zudums man vēl ilgi sūrstēs.
To parkā uz soliņa biju atstājusi es,
Pamētot visas iespējas, bailēs no neveiksmes.

Un tā pa pasauli skrējām es un tu,
Visam meklējot attaisnojumu.
Bet, aizmirstot katra mirkļa vērtību,
Krāsas izzuda, atstājot drūmu ikdienu.

Atrodot krāsas, vairs nezaudēšu tās,
Debesīm došu zilo, pļavām-triepienu zaļas.
Rietošai saulei krāsošu oranžo,
Un debess tālēm- gaiši zilgano.

Un kaķa spalvai dāvāšu tumšos toņus.
Ja gadās ar melnu kaķēnu šķērsot ceļus,
Atcerieties, ka bija tāda pasaka
Par dienu, kad visas krāsas pazuda.

Megija Medne
Rēzeknes Valsts 1.ģimnāzija 11.MIV

DAR- BNĪCĀ „DARI PATS”

Paša veidotas lietas ir atkal modē, - no rokdarbiem līdz mājas dizaina un sezonas darinājumiem, sirsnīgām, pašu rokām veidotām dāvanām vai svētku dekoriem. Tēmas katru reizi atšķiras atkarībā no sezonas, taču vieni un tie paši materiāli var tik izmantoti vairākkārt. „Zeimuļa” bērni, darinot kaut ko pašiem, rod izpratni, ka no sašķirotas makulatūras var izgatavot kaut ko interesantu. No izlietotā papīra vai kartona, vai iepakojuma maisiņa izgatavot paštaisītu, jaunu dekoru, uz kura uzzīmēt, uzrakstīt, aplicēt vai citādi radoši iestrādāt savu vēstījumu nav nemaz tik vienkārši. Šoreiz mazie meistari izmantojuši arī makaronus, kas apzeltīti, apsudraboti vai ietonēti citās krāsās izskatās pie dekora daudz labāk nekā zupas katlā! Strādājot, protams, kāds tiek arī apsvētku dekoriem. Tēmas katru reizi atšķiras atkarībā no sezonas, taču vieni un tie paši materiāli var tik izmantoti vairākkārt. „Zeimuļa” bērni, darinot kaut ko pašiem, rod izpratni, ka no sašķirotas makulatūras var izgatavot kaut ko interesantu. No izlietotā papīra vai kartona, vai iepakojuma maisiņa izgatavot paštaisītu, jaunu dekoru, uz kura uzzīmēt, uzrakstīt, aplicēt vai citādi radoši iestrādāt savu vēstījumu nav nemaz tik vienkārši. Šoreiz mazie meistari izmantojuši arī makaronus, kas apzeltīti, apsudraboti vai ietonēti citās krāsās izskatās pie dekora daudz labāk nekā zupas katlā! Strādājot, protams, kāds tiek arī apsvētku dekoriem. Tēmas katru reizi atšķiras atkarībā no sezonas, taču vieni un tie paši materiāli var tik izmantoti vairākkārt.

Ieva Meirāne

Es domāju, ka vienīgā iespēja iemest svaru ar zaļās tējas palīdzību, ir kāpt kalnu virsotnēs lasīt šo zaļo tēju.

Reiz es ļoti piekusu un tagad nevaru atpakaļ atpūsties!

Nolēmu kļūt par cīruli un pamodos no rīta agrāk. Tagad esmu ļauna neizgulējusies pūce!

26.janvāris. Sakiet, tīri teorētiski egle var aiziet pati?

Tieši pareizticīgo Ziemassvētku vakarā „Zeimuļa” gaitenī mums piebiedrojās kāds zēns, kurš meklēja sev sarunu biedrus. Kamēr mēs raudzījāmies uz grafikas darbu izstādi, viņš klusiņām piebrauca mums klāt un jautāja, uz ko mēs skatāmies. Tā nu sākām sarunu par grafiku, kas, izrādās, Laurim nav diez ko tuva. „Zeimuļī” savos 15 gados viņš mēdz būt bieži un pavadā laiku „Eņģeļi ap mums” istabā. Tur ir spēles, ir tematiskas sarunas un meistarklases, bet šovakar Laurim gribējās parunāties. Viņš ir spēlējis šahu, zīmējis, dažreiz mājās

Staigāt un nepaieļ garām

interesējas par sportu. Lauris stāsta, ka mēdz palīdzēt mammai sūkt grīdas, mazgāt traukus, iemest veļas mašīnā drēbes, var pagatavot arī sviestmaizes. Lauris, tāpat kā visi bērni, spēlē datorspēles un virtuālajā pasaulē jūtas izcili. Tā kā šodien bija svētvakars, jautājām, - par ko Lauris sapņo. Atbilde bija īsa un skaidra – Lauris sapņo staigāt. Vai tas ir daudz? Ja būsim vēriņģāki, tad pamanīsim, cik daudziem cilvēkiem tas ir svarīgi, ne mazāk kā parunāties. Lai Laurim rodas spēks piecelties, jo tas ir cilvēks, kurš nepaies garām otram! D.Muravjova

Jevgenija Kušča
ARPC “Zeimuļš” vadītāja
26441917
Interesu izglītības metodiķe
27854724
Eleonora Ivanova

Jaunatnes lietu speciālists
26033202
Olga Strode
Metodiķe darbam ar bērniem un ģimenēm
28375137

Inese Brīvere
Interesu izglītības skolotāja
26727497

